

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

ABBY GREEN
Dėmesio centre

2,89 Eur / 9,99 Lt – 2015 gegužė – birželis

Kraujo
broliai

Knygute.lt

Abby Green
(Ebi Gryn)

DÉMÉSIO CENTRE

Paskutinis trilogijos
"*Kraujo broliai*"
romanas

Versta iš Abby Green, When Da Silva Breaks the Rules, 2014

© Abby Green, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Monika Morkūnienė, vertimas iš anglų kalbos, 2015

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-898-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Prologas

Cezaris da Silva nenorėjo sau pripažinti, kad ši vieta jį kaip nors veikia, tačiau dabar, stovėdamas prie kapo, vyras kone suakmenėjo. Jis dar kartą savęs klausė, kurių galų atsitrenkė. Tada pirštais paglostė mažą aksominį maišelį, kurį laikė rankoje.

Da Silva ciniškai šypsojosi. Kas būtų pagalvojęs, kad jis, trisdešimt septynerių metų vyras, vis dar pasiduoda norams ir sentimentams? Juk paprastai Cezaris elgiasi racionaliai ir apgalvotai.

Dauguma žmonių pasitraukė nuo kapo ir kiūtino link žalių kalvynų. Šias kalnų kapines Atėnuose supo daugybė puošnių, nedidelių mauzoliejus primenančių akmeninių luitų. Regis, čionykštę Graikijos karščių kamuojamą žalumą dažnai maitino lietaus vandenys.

Prie kapo teliko stovėti dviese. Abu aukšti, panašaus ūgio, tamsiaplaukiai. Vieno jų plaukai vis dėlto šiek tiek tamsesni, trumpesni. Abiejų vyrų, kaip ir Cezario, pečiai platūs, kūnas – tvirtas.

Be abejonės, visi trys panašūs. Cezaris – netikras tūdviejų brolis. Tik jie apie tai nė nenu-

manė. Cezaris regėjo, kaip vienas jų uždėda ranką kitam ant peties. Tai Rafaelis Falkonė ir Aleksis Christakas. Visi trys broliai turėjo vieną motiną, tačiau buvo nuo skirtingų vyrų.

Anksčiau Cezaris manė, kad susidūręs su šeima, kurios išsižadėjo, smarkiai nirš, tačiau dabar jautė geliančią tuštumą. Rafaelis ir Aleksis šnabždėdamiesi priėjo prie Cezario. Jis nugirdo jaunesniojo brolio repliką:

- *Nejaugi negalėjo surengti padorių laidotuvių?*

Falkonė reagavo vangiai – viso labo šyptelėjo, Christakas atsakė tuo pačiu.

Tuštumos jausmas atlėgo – Cezaris tikrai įtūžo. Tik tai buvo kitoks pyktis. Rafaelis ir Aleksis juokavo, linksminosi tiesiog prie motinos kapo. Bet nuo kada Cezariui parūpo moteris, kuri jį trejų metų paliko likimo valiai?

Siusdamas dėl tokio brolių elgesio, Cezaris pajudėjo iš vietos. Falkonė pakėlė akis, nutilo, užgniaužė šypseną. Žvilgsniu tyrė nepažįstamąjį. Cezaris varstė akimis brolių. Falkonė sustingo.

Jis dirstelėjo į jaunesnįjį brolių, Cezaris pastebėjo, kad abu paveldėjo dailias, tačiau klasingas žalias akis – tokias turėjo ir jų motina.

- Kuo galime padėti? - šaltai pasiteiravo Ra-

faelis.

Da Silva nužvelgė abu vyrus, tada dirstelėjo į motinos kapą. Vaipydamasis paklausė:

- Ar mūsų yra ir daugiau?

Falkonė ir Christakas susižvalgė - Aleksis susiraukė ir stebėdamasis perklausė:

- *Mūsų?* Apie ką kalbi?

Cezaris, užgniauždamas tikruosius jausmus, grėsmingu balsu tarė:

- Neprisimeni, ką?

Aleksis nustėro - taigi praeities nepamiršo. Cezario kūnas įsitempė ir tai jam nė kiek nepatiko. Jis išpūtė žalias akis. Išbalė.

Tada tyliai, bet rūščiai prašneko:

- Ji atsivedė tave į mano namus - buvai kokių trejų metų, aš - beveik septynerių. Norėjo mane pasiimti, tačiau atsisakiau. Juk kartą mane jau paliko.

Falkonė kimiu balsu sududeno:

- Kas tu *esi*?

Cezaris nusišypsojo, tačiau Rafaelis nė nepastebėjo.

- Tavo vyresnysis brolis - *pusiau brolis*. Cezaris da Silva. Atėjau pagerbti moters, kuri davė man gyvybę... nors ji to nenusipelnė. Norėjau

pamatyti, kiek dar jos sūnų išlįs iš nežinomybės, bet, regis, esame tik trys.

Aleksis atšovė:

- Kas per *velnias*?

Cezaris pervėrė jį šaltu žvilgsniu. Giliai viduje da Silva graužė sąžinė - juk tiesą atskleidė būtent motinos laidotuvių dieną. Tačiau prisiminė ilgus, skausmingus vienatvėje praleistus metus, o žinant, kad šie du vyrai *nebuvo* palikti, įsiūtis tik didėjo.

Falkonė vis dar atrodė priblokštas. Jis bedė pirštu į šalia stovintį vyrą:

- Čia Aleksis Christakas... mudviejų jaunesnysis brolis.

Cezaris puikiai žinojo, kas yra kas. Nuo pat pradžių. Seneliai pasirūpino, kad apie brolius jis žinotų net menkiausias smulkmenas. Cezaris įgėlė:

- Trys broliai - trys skirtingi tėtušiai... tik ji *nepaliko* judviejų likimo valiai.

Da Silva žengtelėjo pirmyn, arčiau priėjo ir Aleksis. Du vyrai stovėjo vienas priešais kitą akis į akį. Už jaunėlį Cezaris aukštesnis tik ke- liais centimetrais.

Jis griežė dantimis:

- Brolau, atėjau čia ne kovoti. Nieko blogo

man nepadarėte. – *Meluoji pats sau*, – kuždėjo vidinis balsas.

Aleksis suspaudė lūpas.

– Tik mūsų mirusi motina padarė, *jei* tą nori pasakyti.

Cezaris karčiai šyptelėjo.

– Gerai jau gerai, man apmaudu. – Atsuko Aleksiui nugarą, kad šis nepamatytų veide jausmų, kurių ir pats negalėjo suprasti. Jis grįžo prie motinos kapo.

Išsitraukė iš kišenės aksominį maišelį ir metė į duobę – daikčiukas atsimušė į karsto dangtį. Maišelyje buvo senas sidabrinis medalionas su matadorų globėjo – Šv. Petro Regalato – atvaizdu.

Kartūs prisiminimai neišblėso. Tąsyk motina vilkėjo juodą suknelę, buvo palaidais plaukais, o jos veidas atrodė gražiausias pasaulyje. Ji verkė. Nusitraukė medalioną, pakabintą ant senos virvelės, ir užrišo Cezariui ant kaklo. Paslėpusi jį po berniuko marškinėliais tarė: *Jis tave apsaugos, Cezari. Aš kol kas negaliu to padaryti. Niekada jo nenusiimk. Pažadų, kad netrukus grįšiu ir tave pasiimsiu.*

Tik motina taip ir nesugrįžo. O kai galiausiai nusprendė tai padaryti, buvo per vėlu. Cezario

viduje kažkas sukirbėjo, tarytum mirė. *Viltis.*

Tą naktį, kai palaidojo paskutines viltis, jis nusiėmė medalioną. Tada jam buvo šešeri. Cezaris suprato, kad tik pats gali save apsaugoti. Tegu motina turisi tą gelžgalį – jam nebereikia.

Cezaris apsisuko ir grįžo ten, kur vis dar stovėjo du apstulbę vyrai. Jei gebėtų apsimitinėti, būtų nusišypsojęs. Tik dabar Cezaris jautė skausmą toje vietoje, kur turėtų būti širdis. Vis dėlto jis žinojo, kad širdies neturi – taip ne kartą sakė buvusios meilužės.

Po kelių spengiančios tylos akimirų Cezaris suvokė, kad šiems vyrams nebeturi ką pasakyti. Šiems nepažįstamiesiems. Jis nebejautė pavydo. Tik tuštumą.

Da Silva apsisuko, nužingsniavo prie savo automobilio ir pamojo vairuotojui važiuoti. Baigta. Cezaris atsisveikino su motina, nors ji ir nebuvo to verta. Regis, jis turėjo širdį, ir ne ledinę.

Pirmas skyrius

Da Silvos castillo, netoli Salamankos

Cezaris buvo sukaitęs, prakaituotas ir be proto suirzęs. Tenorėjo palįsti po šaltu dušu ir išlenkti stiklą kokio stipraus gėrimo. Jodinėjo mylimiausiu žirgu, tačiau tai greičiau bausmė nei malonumas. Cezaris ką tik grįžo iš Aleksio vestuvių Paryžiuje. Prisiminimai apie laimingą porą skaudino.

Jis niršo, kad pasidavė pagundai ten keliauti.

Kai priartėjo prie arklidžių, Cezario nuotaika dar labiau subjuro pamačius, kad pažeidžiamas jo privatumas. Keturias savaites šiose žemėse bus filmuojama. Lyg to būtų maža, kino žvaigždės, režisierius ir prodiuseriai gyvena *castillo*.

Cezarij dėl to įspėjo. Šis namas – lyg kalėjimas ir prieglauda kartu. Vyriui nepatiko, kai kas nors brovėsi į asmenines valdas.

Čia jau atriedėjo daugybė milžiniškų sunkvežimių. Žmonės su segtuvais ir nedideliais radijo aparatėliais rankose zujo aplinkui. Netoliese puikavosi didžiulė palapinė, kurioje gretimo

miestelio gyventojus - būsimus antro plano aktorius - rengė devyniolikto amžiaus drabužiais.

Tetrūko cirko palapinės su spalvotomis vėliavėlėmis ir be paliovos *Nagi! Nagi!* šūkalojančio klouno.

Filmavimo komandos reikmėms atlaisvino vieną didžiausių kiemų. Kaip Cezariui paaiškino kažkoks padėjėjas, čia aktoriai kasdien persirengs ir valgys. Tarytum da Silvai rūpėtų!

Tik teko apsimesti, kad jam įdomu. Viskas dėl draugo Chuano Korteso - Viljaporto miestelio mero - gerovės. Cezaris nė nesvarstęs pasiūlė, kad jo žemėse galėtų kurti filmą. Vyrai susidraugavo būdami dešimties. Sykį susiginčijo, kuris gi laimės rankos lenkimo varžybas. Tąsyk kapituliavo abu, antraip būtų varžęsi iki aušros arba išmušę vienas kitam dantis. Taip galėjo nutikti, nes Chuanas ir Cezaris - tikri užsispyrėliai.

Da Silvos draugas džiaugėsi:

- Visur pagyvėjimas - klientų gausu viešbučiuose, restoranuose, meno dirbinių parduotuvėse. Darbo gavo net mano mama - ji siuva drabužius antro plano aktoriams. Jau seniai nemačiau jos tokios laimingos.

Cezaris negalėjo ginčytis – filmavimas miestelį prikėlė iš numirusiųjų. Spauldoje da Silva vadino negailestingu verslininku, netgi lygino su plėšriu grobuonimi, ryjančiu aukas. Vis dėlto jis nebuvo beširdis – ypač vietos gyventojams.

Keletas žmonių įžiūrėjo rūsčią Cezario veido išraišką, tad stengėsi nesipainioti po kojomis, tačiau vyras to nė nepastebėjo – svarstė, kaip artimiausias keturias savaites namie praleisti kuo mažiau laiko.

Laimė, privati terasa, į kurią filmavimo dalyviams įžengti griežtai draudžiama, buvo tuščia. Cezaris nenorėjo su niekuo kalbėtis – net su arklių prižiūrėtoju. Vyras nubalnojo ristūną, nuvedė į arklides, uždarė į gardą ir paglostė. Gyvulys sunkiai šnopavo.

Kai jau ruošėsi išeiti, akies krašteliu užgriebė, kad už kampo kažkas juda, tad apsigrėžė pažiūrėti.

Cezariui užgniaužė kvapą.

Už kampo stovėjo moteris. Jis akimirką apsvaigo – ar tai ne vaiduoklis?

Ji dėvėjo glaudžiai aptempiantį liemenį ir išryškinantį dideles krūtis korsetą. Ilgi, garbanoti, auksaspalviai plaukai dengė nugarą. Prie

liauno silueto ir žemę siekusio sijono puikiai derėjo moteriškumu pulsuojančios lūpos.

Ši moteris – pritrenkianti, ypatinga. *Tikra* deivė. Ji negali būti tikra. Tokio grožio šiame pasaulyje nebūna.

Cezaris nė nesusimąstęs priėjo prie nepažįstamosios. Ji nejudėjo. Buvo priblokšta – tai spindėjo veide. Moterį užplūdo keisti, nežemiški jausmai.

Didelės mėlynos nepažįstamosios akys vėrė kiaurai. Ji buvo tokia smulkutė, kad Cezariui atrodė, jog priešais jį stovi mergaitė. Vyro širdyje užgimė noras apsaugoti šią mažylę nuo pasaulio negandų.

Jos veidas buvo nedidelis, širdelės formos, tačiau jame matyti įgimta stiprybė. Aukšti skruostikauliai. Daili tiesi nosis. Šviesi oda. O kur dar tos nuodėmės vertos, prisirpusios lūpos...

Ant veido turėjo dailų apgamėlį. Moteris tiesiog spinduliavo seksualumu. Ji negali būti tikra. Rodos, kiekviena Cezario kūno ląstelė reagavo į šį pritrenkiantį grožį.

Norėdamas įsitikinti, vyras ištiesė drebančią ranką. Prikišo moteriai prie veido, skruostų, tačiau odos beveik nelietė. Bijojo, jei prisilies,

trapioji būtybė išnyks...

Vis dėlto išdrįso palytėti moterį... ir ji niekur nedingo. Ji buvo tikra. Turėjo šiltą, švelnią lyg šilkas odą.

Cezaris nuleido akis ir pamatė, kad moteriai tankiai kvėpuojant kilnojasi krūtys.

- *Dios*, - slopiai tarė, - tu tikra.

Nepažįstamoji pravėrė burną. Cezaris išvydo mažičius, baltus dantis. Rausvą liežuvį. Moteris prabilo:

- Aš... - ir daugiau nieko nepasakė.

Nuo šio žodžio, išstarto kimiu balsu, vyrą užliejo beribė aistra.

Cezaris glostė nepažįstamosios skruostus, kaklą, švelnius plaukus, tada sugriebė ją į glėbį. Akimirka moteris varžėsi, tačiau netrukus pasidavė. Vos kūnai susilietė, vyras suprato, kad dėl šios akimirkos galėtų susikauti net su tūkstančiu konkurentų.

Cezaris palenkė galvą ir įsisiurbė į lūpas. Bučinyš persmelkė jį visą, akimirka ištrynė visą praeitį, visus prisiminimus.

Nepažįstamosios kūnas vis labiau artėjo - ji čiupo Cezarį už marškinių. Jis apglėbė moterį, ši pražiojo burną - nebeliko jokių kliūčių. Juodu dar kartą aistringai pasibučiavo....